

Bohoslužba 6. 11. 2022

Ve jménu Otce, i Syna, i Ducha svatého.

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Introit: Hospodine, tys můj úděl. O shovívavost tě prosím celým srdcem, smiluj se nade mnou, jak jsi řekl. (Žalm 119,57b.58)

Pozdrav

Píseň: 252

Modlitba: Veliký Bože, ve vzkříšení svého Syna jsi nám dal zaslíbení života, který smrt nedokáže přemoci. Naše představy jsou však jen lidské a omezené. Rozšiřuj náš pohled, posiluj naši víru ve tvou lásku, která překonává meze našeho myšlení a otevři naše srdce, abychom viděli život Tvýma očima a jednou Tě oslavovali tváří v tvář v radosti, která nepřestává. Ochraňuj nás ode všeho, co nás ohrožuje, a zbav nás toho, co nás tíží, abychom Ti dnes i každý den s radostí sloužili skrze Ježíše Krista, Tvého Syna a našeho Pána a bratra, který s Tebou a s Duchem svatým žije a působí na věky věků. Amen.

1. čtení: Job 19,23–27

Píseň: 118

2. čtení: Lukáš 20,27–38

Kázání

S příchodem listopadu, měsíce začínajícího vzpomínáním na zesulé, s přibývajícím tmou za okny a blížící se zimou, s dohledným koncem církevního i kalendářního roku, nabývá na aktuálnosti téma smrti a lidské konečnosti. S případem týkajícím se smrti, resp. toho, co bude či nebude po ní, přicházejí saduceové za Ježíšem, jehož smrt se ostatně tehdy už blížila. Saduceové byli jednou ze skupin tehdejšího židovství, zahrnující představitele kněžských rodů i šlechty. Ovládali veleradu, a proto nesou hlavní podíl na Ježíšově umučení. Netěšili se příliš oblibě mezi lidmi, ale zato byli vlivní politicky a mocensky. Tudíž konflikt s nimi mohl být pro Ježíše nebezpečný. Jako závazné uznávali především pět knih Mojžíšových, a protože tam se o vzkříšení mrtvých nepíše, nevěřili v ně. A když se obraceli na Ježíše, je jejich úmyslem ukázat absurditu víry ve vzkříšení.

Předkládají proto Ježíšovi rafinovanou otázku, založenou na ustanovení Mojžíšova Zákona, že vdovu po zemřelém bratrovi si má vzít jeho bratr. Záměrem takového pravidla bylo zajistit pokračování rodu a péči o vdovu. A tak saducejští myslitelé vytvoří absurdní případ, kdy se stalo manžely jedné ženy sedm bratrů, protože žádný z nich nezanechal potomka. A teď nám, Ježíši pověz, jak to s tímhle propletením bude po vzkříšení! Vždyť je nesmysl v něco takového věřit!

Ježíš jim naopak ukazuje nesmyslnost jejich přístupu. Prokazuje, že umí argumentovat a že je zběhlý ve výkladu Písma. Není žádná teologická nula. Saduceové vycházeli z rozšířeného předpokladu, že život vzkříšených se značně podobá životu pozemskému, a to včetně plazení dětí. Podle Ježíše jsou ale tyto dva způsoby existence odlišné. Lidé na zemi se běžně žení a vdávají, aby si zajistili potomstvo a zaručili tak pokračování lidstva. Jenže v novém životě je něco takového naprosto zbytečné. Ti, kdo dosáhli vzkříšení, totiž už neumírají a nemusejí se tedy starat o předání a zachování biologického života. Manželství tak už nehraje v novém světě roli. Vzkříšení neznamená přirozené pokračování

tohoto života, ale něco nového, dar od Boha. Jedná se o projev Boží moci tvořit skutečnosti nové, člověku nepředstavitelné. Nový život je stav přesahující lidské pomyslení.

A kromě toho Ježíš – oproti saduceům – dokáže najít důkaz pro vzkříšení i u Mojžíše. Hospodin se totiž představil Mojžíšovi jako Bůh praotců, kteří už zemřeli. Jestliže se k nim však hlásí i dlouho po jejich smrti, pak to přece znamená, že nejsou tak úplně mrtví. On není Bohem mrtvol. Setkání s ním je cestou k životu i za hranicí života pozemského. Vztah s Bohem zakládá společenství, které nemá hranice.

Saduceové na rozdíl od známějších farizeů, kteří vzkříšení vyznávali, a také na rozdíl od Ježíše samotného, svoji dějinnou roli zanedlouho dohráli. Byli příliš zaměřeni na pozemské záležitosti a v tomto smyslu docela přízemní. Kvůli jejich úzkému spojení s jeruzalémským chrámem a jeho kněžími se zničení chrámu římskými legiemi stalo jejich koncem.

Podobně přízemně jako saduceové je možné smýšlet také v otázce toho, co je za hranicí tohoto života. Pochopitelně, vždyť tento život v jeho pozemských souřadnicích důvěrně známe, ať už jej máme rádi více nebo méně. Ale to, co je za jeho horizontem, pro nás zůstává tajemstvím a něčím stěží uchopitelným. Problémy s možností vzkříšení pak možná mají u mnoha lidí svůj původ v ohraničené, omezené představivosti. V přílišném ulpívání na tom, co je nám známé, co si můžeme ohmatat a ověřit. Jenže i v takových případech se můžeme zmýlit. Vždyť můžeme být nepříjemně překvapeni i tím, kdo je nám hodně blízký a jehož si můžeme ověřovat pořád – totiž sami sebou. Podobně je tomu u mnohých i s pohledem na Boha či na církev – nedokáží dohlédnout dostatečně daleko, překonat své omezené a mylné či naprosto převrácené představy.

Ježíš nám sice v tomto případě nedává příliš podrobně nahlédnout za oponu smrti, do prostoru nového života, přesto ukazuje na něco podstatného. Vztah s Bohem je vstupenkou do života, který překračuje hranici smrti. Nový život je darem přicházejícím od Boha.

Lidé snad odjakživa sní o nesmrtelnosti, přemýšlejí, jak nad smrtí vyvrát. Vymýšlejí elixíry života, mrtvou a živou vodu nebo přinejmenším krémy proti vráskám či plastické operace, aby alespoň zastavili známky stárnutí. Dnes, kdy věda a technika dosáhla dříve netušené úrovně, zase někteří blouzní o vylepšení člověka do podoby překračující jeho současné možnosti. V ideálním případě by pak lidé nemohli zemřít. Vědecko-technický pokrok prý k tomu poskytne příležitost. Zapomínají však na to, že smrt ke skutečnému lidskému životu patří a dává mu jakousi naléhavost. Život bez smrti by nad to, navzdory všem technickým inovacím, časem snad začal být nesnesitelným a obtěžujícím či přinejmenším nudným. Přestože lidé obvykle chtějí žít a život je tím, nač neobyčejně dbáme a o co bychom neradi přišli, můžeme stejně od lidí vyššího věku zaslechnout, že by nechtěli žít věčně a že už tady nechtějí být příliš dlouho. Smrt je prostě součástí života.

Biblická zvěst nám však dává naději, že se přesto smíme k životu nekončícímu smrtí upínat. K životu, který však nebude výsledkem vědeckého pokroku, ale projevem Boží lásky a proto tím, co nás nebude nudit a tížit. Znakem pravé lásky je bolest ze ztráty druhého, touha, aby vztah k milovanému nebyl zničen. Důvěřujeme-li, že především Boží láska k nám je takového ražení, pak máme co vyhlížet navzdory všemu, co je pro nás neznámé a stěží představitelné.

Píseň: 738,1–6

Přímluvy: Slovy „prosíme tě, vyslyš nás“ prosme Pána:

- Za schopnost žít co nejlépe zde na zemi, abychom se podíleli na šíření Boží lásky a jejích plodů a za to, abychom zdárně došli do Božího království. Prosíme tě, vyslyš nás.
- Za naději pro ty, kdo nevědí, co se životem, pro lidi zoufalé, osamocené a hledající porozumění. Prosíme tě, vyslyš nás.
- Za vědce, aby jejich úsilí přinášelo lidem skutečný užitek a aby dokázali respektovat, že existují hranice, za něž se nesmějí pouštět. Prosíme tě, vyslyš nás.

- Za děti a ty, jimž jsou svěřeny: za rodiče, učitele, vychovatele, katechety a faráře, aby je dospělí měli rádi a neničili jim životy. Prosíme tě, vyslyš nás.
- Za Ukrajinu, stále trpící ruskou agresí a za její obyvatele, aby přes těžké podmínky zvládli blížící se zimu. Prosíme tě, vyslyš nás.
- Za nemocné, které známe i neznáme, za lidi bez domova, za chudé a smutné, za ty, na něž nikdo nepamatuje.

Tichá modlitba

Modlitba Páně

Píseň: 399

Ohlášky

- Ve čtvrtek se od 15:40 sejdou děti na náboženství a od 17:15 následuje setkání střední generace.
- Od 5. do 9. 11. probíhá v Trutnově festival Devět bran.
- Sbírka na Jubilejní toleranční dar vynesla 5720,- Kč. Dárcům děkujeme.
- V pondělí 14. listopadu se od 19 hod. v našem kostele odehraje divadelní představení Oskar a růžová paní.
- Narozeniny v novém týdnu oslaví sestry Jiřina Štěpařová a Eva Vávrová ml.

Poslání: Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují. (1. Korintským 2,9b)

Požehnání: A pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, necht' sřeží vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.

Píseň: 222